

smrt ne postoji

»Ostrva svetilišta,
jedrenje letećih brodova,
podize veo Veronikin,
broji dane i mesece
što ostaše za isteka.«

Ulice i stepenice dižu se poput piramida,
rezbarene rezovima, paučina od kamena gde zjape
tmuše oživljene poverljivim očima
svinja, glavni svodovi obojeni sivozeleno,
s mukom se zameće pesma u hladu borova
i okleva umorna u modrini što kaplje
na grudobrane, rubove, izbočine zidina.

»Pećine gde uklesana
blista Riba, ko zna
gde drugog nesta sna,
jer život nije ceo
u tom zelenom grobu.«

O lenja iluzijo! Čemu se zadržavati ovde
u ljubavi bradatih žena, u izlišnom besu
što ga ovdašnji iskaljuje kovač udarajući po nakovnju
pognut nad usijanom žeravom?
Drukčija je Ljubav i kroz drveće blesne s gnevom
tvojim i knilatim rojtama, namrgođena glasnicom!
Ako prodiš do srži
ogledaš perje s tvog predivnog čela
ili širiš crne gatke i motriš
na promicanje retkih među hordama ljudi-koza,

(»nizovi lešnika,
šećer rukom ispredan
na naprslini stene
čudom zalečene
koja snosi molitve dole, reči
od voska što kaplje, reči
sa semenom suncokreta
u cvatu rasipane«)

tvoja divota se otkriva. No prikriveniji tad
iz ledenog trema, tog pozorja detinjstva,
odavno napuštenog, iz mračnih potkrovlja
sa staklarijom i astrolabijama, posle dugog čekanja
na obršljanjenim balkonima, neki nas glas povede
na goletne proplanke gde zbog nas neko
pokušava svetkovinu uz plotune. I tamo, ako se
tvoja pomoć ne da videti, kroz vazduh zaitra hitnut
tanjirić i rasprskava se od naših hitaca.
Dan ne ište više od jednog ključa.
Vreme je ugodno. Blesak tvoje odeće razlio se
u vlažnosti oka što prelama u svom
kristalu druge boje. Iza nas, miran, ne videći
promenu,
dečak Anakleto ponovo puni puške.

(1939)

LEPEZA

Ut pictura... Usta što smušeno zборе,
pogleda, znakove, dane sad već minule,
pokušavam da ih saberem tu kao u sočivu
okrenutog teleskopa, neme
i nepomične, ali još življe. Beše to vrteška
ljudi i naprava što zamiču kroz onaj dim
što je Eurus razgonio, a zora je već rumeni
uz trzaj i rasipa te magle.
Blista biserna školjka, zaton
vrtoglav još guta žrtve,
ali na tvojim obrazima izbleđuje perje
i dan je možda izbavljen. O potmulu tutnji,
kada se ti raskriljuješ, o munje silovite,
o pljuskovi niz valovlje! (Umire li ko te prepozna?)

FALSET

Esterina, tvojih dvadeset godina ti prete,
sivoružičasta omaglica
lagano te zaogrće.
Znaš to i ne drhte ti usne.
Videćemo te utonulu
u magluštinu što vetar mete

ELEGIJA IZ PIKO FARNEZZA

Hodočasnice na zastanku što su svunoć
zborile svoje molepstvijske
pritežu uz glavu svilene marama,
gase vatre, penju se na kola.
U tužni osvit pomalaju se kroz vratašca
usečena u predvorjima meke angorske mačke
i pas nalik lavu proteže se u vlažnom vrtu
među opalim plodovima u seni gorke narandže.
Juče je sve izgledalo satrto ali jutros
sunderasto kamenje vraća se u život
i setan san se budi u kuhinji,
veseli šumovi dopiru iz visokog odžaka.
Vraća se to pojanje tek u laganijim kolutima,
vetar i razdaljina raznose i opet donose glasove.

silovit, il gusne.
Potom ćeš ispod vala od pepela
izroniti kao nikad potamnela,
dalekim zbivanjima okrenuvši lik
napregnut i nalik
streljarki Dijani.

Izdižu se dvadeset jeseni,
ovijaju te minula proleća;
evo za te ječe slutnje
u jelisejskim prostorima.
Napukao krčag
ne uzvraća ti jek
udaraca!
Molim se da meiskaziv
bude ti koncert
praporaca.
Ne strepiš od meizvesnog sutra.
Dražesna se protežeš
po hridi svetlucavoj od soli
i tamne od sunca udovi ti goli.
Podsećaš na guštera
što se na steni ne pomera;
tebe vreba mladost,
a nju dečja zamka u travi zapeta.
Voda je snaga što te kali,
u njoj se preporučaš i dolaziš sebi:
mišlimo o tebi kao o algi, o oblutku,
kao o morskome stvorenju
koje so ne magniza,
nego čistije vraća obalskom stenju.

Zaista beše u pravu. Ne pomućujmo
crnim slutima nasmejanu sadašnjost!
Tvoja radost već seže i u buduće dane,
a sleganje ramena
razvaljuje brane
mračne ti sutrašnjice.
Ustaješ i prilaziš uskom
mostiću, iznad hućnog ponora:
tvoj se obris urezuje
u bisernu pozadinu.

Oklevaš na rubu drhtave daske,
potom se smeješ i, kao da te vetar otkinu,
sunovraćuješ se u naručje
svog božanskog prijatelja
što se nad tobom sklapa.

Gledamo te mi,
od soja onih što borave na kopnu.

RIME

Rime su dosadnije od gospođa
iz San Vinčenca: lupaju na vrata
i nasrtljive su. Odbiti ih nije moguće
i samo dok su napolju snošljive su.
Pesnik doličan udaljuje ih
(rime), skriva ih, podvaljuje, pokušava
da proknijumčari. Ali važni pobožnici izgaraju
od revnosti pa pre ili kasnije (rime i starkelje)
zakucaju opet i vazda su iste.

(1970)

SMRT NE POSTOJI

Bje kazano da se ne može živeti bez ljuštore
neke mitologije.
Ne bi bilo veliko zlo što je to tako oduvek,
ali poslednja je najgora.

Drevna božanstva bejahu tešiteljska,
mada neprijateljska.
A ova nova nam podmeću neku podlu
blagonaklonost, no o sudbi nam ne znaju ništa.

Ne samo što su u tmimi živih stvorova,
nego ostaju u svojoj sopstvenoj pomrčini.
Ipak imaju prijateljski izraz lica iako ubijaju
i tamo gde ikad rođenja beše — smrt ne postoji.

(23. novembra 1972)

*Preveo sa italijanskog
Milan Komnenić*

gijvik

U svetlosti

UKLJUČENI (Odlomci)

*

Nema šta drugo da se čini
Sada

Do da se izmisli krivulja
Ravnice na suncu.

Krivulje
Neba, šumarka,

Ka mestu gde će te krivulje
Da susretnu tvoju

Uskoro.

*

Dopusti svojoj ruci

Da ne oseti želju
Da pomiluje prostor

I svu onu plavet
Koja ga zastire.

Ona piše.

*

Kada je neko kobac

Prostor
Nije muka.

*

Prostor
Kao mogući dah.

*

Sačekaj krik
Što će iz prostora
Izvući ga lasta.

*

Kome,
Čemu se nuditi?

On zna
Da to znati